

Štědrý týden

V **pondělí** Boženka vytáhla ten největší hrnec a slavnostně prohlásila: „Emilku, budeme dělat salát!“ Celé dopoledne nejdřív vařila a potom krájela na malé kostičky brambory, mrkev, vajíčka, šunku i kyselé okurky. Já jsem seděl pod stolem a sloužil jako záchranná četa. Kdyby náhodou spadl kousek šunky nebo vajíčka, musel jsem být přece připraven. A on opravdu spadl! Večer se salát chladil na balkoně a já poctivě hlídal dveře, aby nám náhodou neutekl.

V **úterý** se Boženka pustila do pečení vánočky. S těstem, s tím to ona umí! Nejlepší na tom ale bylo, jak jsme si společně zdřímli, zatímco jsme čekali, až vykyne. Potom začala plést vánočku, jako by to byly copánky malé holčičky. Úplně se mi zamotala hlava, když jsem sledoval, jak ty prameny překládá přes sebe. Nakonec jsme zdobili stromeček. Byla to fuška, ale zvládl jsem to na jedničku – nerozbili jsme ani jednu baňku.

A byla tu **středa!** Štědrý den. Boženka mi ráno nedala snídani, abych prý viděl zlaté prasátko. Já ale v misce viděl jen velké nic. Večer se Boženka svátečně oblékla, zapálila svíčku a tiše se pomodlila. Pak jsme večeřeli. A najednou - cink, cink! Zvoneček! Pod stromečkem čekaly balíčky. Boženka dostala teplou šálu a já? Já si vyčmuchal pískacího ježka a pytlík piškotů! Štěkal jsem radostí a Boženka měla v očích slzy dojetí. „To jsou krásné Vánoce, vid’?“ šeptala mi.

Ve **čtvrtek** se u nás dveře netrhly. Přijely děti a vnoučata na Boží hod. „Jé, Emilku, ty jsi vyrostl!“ volali na mě, i když jsem pořád stejný. Dostal jsem od nich novou deku do pelíšku a pořádné drbání za ušima, které mám nejraději. Boženka vařila kávu, nosila na stůl vánočku a chlebíčky a vypadala moc šťastně. Já jsem ležel uprostřed koberce a cítil se jako král. Tolik rukou na hlazení! To by mělo být častěji.

V **pátek** návštěvy pokračovaly. Přišla sousedka Věra a přinesla Božence krabici čokolády. Vonělo to sladce, ale panička řekla své obvyklé: „Emilku, čokoláda není pro pejsky.“ Sousedka ale vytáhla z kabelky sušené ucho! No panečku, to je jiná. Mám ji rád – sousekdu i to ucho. Zatímco dámy ujídaly vánočku a povídaly si o tom, co dávali v televizi, já jsem spokojeně žvýkal svůj dárek pod stolem. Bylo tam teplo, veselo a drobky z vánočky padaly přímo ke mně. Ideální stav.

V **sobotu** se náš byt konečně ztišil. Boženka se usadila do křesla, nohy si dala na podnožku a pustila si v televizi pohádku. „Tak, Emilku, teď budeme jenom koukat a odpočívat,“ řekla. Já si lehl k ní, hlavu jí položil na nohy a díval se taky. V televizi padal sníh a princ hledal princeznu. Já už jsem tu svoji našel – je to Boženka. A když mi podala kousek vanilkového rohlíčku, byl jsem v ráji.

Neděle byla ještě klidnější. Boženka pustila koledy, my jen poslouchali a občas si u toho zdřímli. „Byl to krásný týden, Emilku.

Ale ten klid je taky hezký,“ pohladila mě. Souhlasně jsem mlasknul. Vánoce jsou krásné, ale nejlepší je, že jsme na ně dva.

